

ment, at han vilde kunne nøjes med den halve Tid. Men Jakobe bad ham indtrængende om at give sig god Tid og overalt at se sig godt og grundigt om; og hun fandt i dette Punkt Medhold hos sin Fader, der en Dag kaldte Per ind paa sit Kontor og her overgav ham en smuk Signetring, Tegnet paa hans Tillid, samt et Akkreditiv paa titusinde Kroner.

Mens Rejseforberedelserne stod paa, modtog Per en Dag et Brev fra Broderen, Eberhardt, der skrev til ham, at da det var kommet ham for Øre, at han stod i Begreb med at tage til Udlandet, vilde han ikke undlade at gøre ham bekendt med, at deres Faders Tilstand nu var en saadan, at en Katastrofe kunde ventes hver Dag. Selv agtede han med det første at rejse hjem for ikke at savnes ved hans Dødsleje, ved hvilket i det hele alle de borteværende Søkende ventelig vilde samles.

Per gik efter Modtagelsen af dette Brev en halv Dag op og ned ad sit Gulv i tvivlraadige Tanker. Brevets Tone havde været usædvanlig hensynsfuld, og Lykken havde gjort ham forsonlig stemt. Ingen vilde jo nu kunne mistænke ham for at vende tilbage som den forlorne Søn — tænkte han.

Og dog! Endnu var hans Triumf ikke fuldstændig. Endnu kunde hans Tilbagekomst ikke